

[Henrik Dam Kristensen]

ligt, så det kan altså ikke være på grund af midler til tørkehjælpen, at landbrugsministerens finanslovforslag indeholder besparelser på områder, der ellers er særdeles vigtige for erhvervet.

Men der er grund til at påpege, at nok slipper staten billigt, men den megen snak om, at det er landbrugets egne penge, er en sandhed med modifikationer. Nok har landbruget kunnet disponere over pengene efter gældende retningslinier, men de stammer oprindelig fra statskassen. Nu kan man godt blive lidt usikker med hensyn til, om det er en samlet regering, der står bag – i hvert fald kan man være usikker med hensyn til, om det er et enigt Venstre, der står bag forslaget.

Formanden for Folketingets Landbrugs- og Fiskeriudvalg, hr. Sønderby, har den sidste uges tid givet meldinger, der ikke tyder på enighed. Det er selvfølgelig ikke uinteressant for Folketinget at vide, om det er en enig regering, der har sine folketingsgrupper bag sig, eller der også i denne sag er splittelse i regeringen.

Fra landbrugets side har der været skiftende meldinger om tørkepakken, startende relativt positivt, men det virker, som om der er strammet op på de meldinger, som tiden er gået.

I Socialdemokratiet har vi konstateret, at den foreslåede tørkepakke er det, som landbrugsministeren mener der er behov for.

Uden at trække tingene i langdrag – for vi er enige i, at de landmænd, der kan komme i betragtning, har krav på en hurtig behandling i Folketinget – er der i alt fald én ting, vi nødvendigvis må give en lidt grundig udvalgsbehandling. Vi skal have undersøgt husmændenes kritik af tørkepakken. Hvis – og det har vi grund til at tro – de har ret i deres påstand om, at lovforslaget er skruet sådan sammen, at brug under 35 ha ikke kommer i betragtning, må vi ændre det, for selvfølgelig skal familiebrug ikke udelukkes.

Landbrugsministeren er naturligvis den, der har bedst mulighed – og har det store overblik og i øvrigt er tættest på tallene – for at vurdere tørkens omfang og landbrugets situation i almindelighed. Når landsbrugsministeren finder, at tingene kan klares inden for det beløb, der er til rådighed i grovvarefondene, er der for os kun at konstatere, at det er en lykke, at disse midler er til stede.

Med disse ord vil Socialdemokratiet medvirke til en hurtig og positiv udvalgsbehandling.

Rønholt (KF):

Jeg skal ikke her gentage de generelle vurderinger af behovet for støtte – det gjorde jeg under behandlingen af de to tidligere lovforslag – men jeg vil gerne føje den bemærkning til, at vi her er ovre i nogle ordninger, som har et helt andet sigte end de to øvrige forslag. Jeg tror, jeg taler landmændenes sag, når jeg siger, det var rarest, hvis man kunne undgå den ydmygende måde at gå til regering og Folketing på for at bede om hjælp; det tror jeg langt de fleste landmænd er enige med mig i. Når der alligevel er behov, så er det på grund af ganske ekstreme forhold, som også er beskrevet på et tidligere tidspunkt.

Jeg var i min forrige ordførertale inde på spørgsmålet generelle ordninger kontra selektive ordninger, og jeg skal ikke lægge skjul på – og kan også henviser til ordførertaler om tidligere ordninger – at selektive ordninger har nogle fordele, idet man kan anvende få midler til en ret målrettet gruppe. Men der er desværre også nogle vanskelige sonderinger og nogle vanskelige sorteringsmekanismer. Der er uden tvivl tiltag af bureaukratisk art. Der er ved næsten alle disse ordninger tale om forskelsbehandlinger, hvor det ofte er meget små forskelle, som udløser enten tilskud eller ikke tilskud. Enten er man for stor, eller også er man for lille, eller også er man for gammel, eller også har man forkert etableringstidspunkt, eller også er man forpagter og ikke ejer.

Alle disse forskelle gør, at jeg tror, en masse landmænd, som lige akkurat ikke er tunge nok til at opfylde kriterierne, vil finde, at disse ordninger ikke er tilstrækkelige, og det kan jeg også godt forstå. Når man bevæger sig ude i landet mellem andre befolkningsgrupper end landmænd, kan man også godt forstå, at der her er nogle, som siger: Hvorfor skal landbruget have, men ikke vi? Vi har også problemer, som er samfundsskabte, og som ikke direkte er selvskabte.

Jeg kan også pege på nogle forhold her, som måske kan indgå i udvalgsbehandlingen, men som alt andet lige vil udløse mere bureaukrati og mere kontrol, nemlig bl.a. det forhold, at man godt kan finde eksempler på landmænd, som har haft tørketab, der overskrider den